

Dræberdroner i skoven

Af samme forfatter – bl.a.:

Dræberdroner
Farlig ven
Farlig fjende
Farlig hævn
Befri Sigurd
Befri Mister Chan
Befri mormor
Drengen der ville kunne noget (bare noget)
Doktor Kolds testamente
Doktor Kold og spøgelsesmaskinen
Doktor Kold og eventyrspejlet
Vild flugt
Vild ferie
Vild panik
Vild jagt
Vild gift
Vild ø
Rock, guld og spøgelse
Coronadrømme
Jagten på den talende hund (*m. Morten Dürr*)
Jagten på elverguldet (*m. Morten Dürr*)
Jagten på supervaccinen (*m. Morten Dürr*)
Jagten på den magiske pensel (*m. Morten Dürr*)

Bo Skjoldborg

Dræberdroner i skoven

FORLAGET
Werther

BO SKJOLDBORG
DRÆBERDRONER I SKOVEN

© 2024 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Tryk: Scandinavian Book A/S

1. udgave, 2024

ISBN: 978-87-93389-95-3

Kopiering fra denne bog må kun finde sted
på institutioner, der har indgået aftale med
Copydan, og kun inden for de i aftalen
nævnte rammer.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

Indhold

Sort prik	7
Skod-søndag	14
Gid man ku' rejse	23
På skolen igen	28
En hemmelig plan	35
Angreb i skoven	41
Stuearrest	47
Den der dør sidst	53
Dræber-skrig	56
Halløj og skål!	63
Forfulgt	70
Pis-dronen	72
Piv – bzzzz	79
Find jagthyttten	88
Pas på!	93
Drone-formørkelse	102
Snup computeren	111
Dræber-grillen	122
Terminate – NOW!	129

Døden i skovsøen	132
Kode: Land droner	135
Lev, Sigge	140

Sort prik

Den fjortenårige pige trykkede på sutteflasken. Hendes grønne øjne var opmærksomme og det røde hår i en stram hestehale. Stæreløget på hendes mørkeblå skoleuniform skinnede i eftermiddagssolen.

Et par dråber mælke-erstatning dryppede ned på hendes håndryg. Vådt og lunt. *Helt perfekt til Fister-medister!* tænkte hun.

Hun gik tilbage til klapvognen.

Katinka befandt sig dybt inde i Fortidsskoven. En let sommerbrise trak i trækroneerne langt over hendes hoved. Krattet langs grusstien hvislede. Ja. Det lød næsten, som om hele skoven hviskede – som om den prøvede at sige noget til hende.

Hun gyste. Betragtede den lille dreng i klapvognen. Heldigvis sov han stadig. Når

han vågnede, skulle han have mælken med det samme. Ellers blev han ked af det. Lige nu lå han på ryggen med hænderne strakt ud til siderne, som om han ejede hele verden.

"Du er så forkælet, Fister-medister!" sagde Katinka blidt. Drengen var skolelederen Børge Buchardts barnebarn. Katinka var selv elev på Børnehåb Kostskole, og hendes mor var it-lærer der.

Hun sukkede.

Fritidsjobbet som babysitter var kedeligt. Men lønnen var nu god nok!

Pludselig blev hun distraheret af en bevægelse i øjenkrogen.

Hastigt så hun ud på bregnerne og de krogede træer. Hun kneb øjnene sammen.

Det var ... en sort prik!

Den bevægede sig langsomt ind og ud imellem de nubrede stammer. Som en lillebitte fugl.

Var det en gråspurv? Eller et meget stort

insekt – en ... kæmpe-humlebi ...

Hendes puls slog hurtigere.

Den er ikke farlig, tænkte hun. Nej. Der er ingen farlige dyr i de danske skove. Bortset fra hugorme. Og flåter. Men de flyver ligesom ikke.

Med ét hang prikken stille i luften – som om den havde opdaget hende.

Iagttog.

Langsomt svævede den tættere på.

Kom nærmere.

Nærmere.

Og nu kunne hun se, hvad det var ...

En drone! En lillebitte, sort drone – ja, den var lige så lille som en kolibri. Eller en stor humlebi.

Hun holdt vejret.

"Er du ... *en af dem?*" gispede hun. Hastigt så hun rundt. Var der nogen i nærheden? Nogen, der kunne hjælpe, hvis nu ...

Men der var kun vindens susen i de solglimtende trækroner. Og i buskene.

"Væk med dig!" mumlede hun til dronen. "Jeg gider altså ikke ... bare smut!"

Hun tog fat i klapvognens håndtag. Det var nok bedst at gå tilbage mod vejen. Komme væk fra den drone.

Især hvis den var *en af dem!*

Hun vendte vognen og puffede den hen ad grusstien. Tilbage imod vejen. Hun så sig ikke tilbage. Noget sagde hende, at det ville være en dårlig idé.

En snigende uro ...

Katinkas hjerte slog hurtigere, og hun satte farten op. For en sikkerheds skyld. Klapvognen føltes tung. Ligesom hvis en lille gren havde viklet sig ind i hjulene.

Så kunne hun alligevel ikke lade være med at se bagud.

Mikrodronen fulgte efter! Den summede i luften få meter bag hende.

Bzzzzz ...

Bzzzzz ... uiiiiiiizzzz.

Buiiiizzzzzzzzzzzzzz.

Hun gispede. For nu dukkede flere mikrodroner op. De kom frem ude fra træerne på begge sider af stien. Der ... der var

mindst ti. Måske flere.

Det er jer, tænkte hun. I flyver på samme måde – som kødædende fugle!

"Jeg ... smadrer jer!" peb Katinka med tynd stemme. Hun dirrede af angst. "Hvis I kommer nærmere."

Så fløj den forreste drone forbi hende og spærrede vejen. Den hang stille i luften kun et par meter borte. Måske var det førerdronen. De andre droner kom også nærmere. De samlede sig i en cirkel rundt om Katinka – som om de ventede på et signal fra førerdronen.

Flokken af mikrodroner hvinede skingert. Ophidset.

Bzzzz ... uiiii ... iiizzzz.

Bzzzzz ...

Buiiiizzzzzzzzzzzzzz.

Det svimlede for hende.

"Flyv ... vil I ikke nok," nærmest hviskede hun.

Så angreb førerdronen.

Dronen jog imod hende med en skinger hvæsen. Som en sindssyg flagermus. I sidste øjeblik vendte Katinka siden til, så den kun ramte hendes skulder.

Hun mistede balancen og faldt ned på stien. Hun skrabede den ene hånd. Prøvede at komme op igen.

Men førerdronen var straks over hende. Og denne gang ramte den hendes næse. Det gjorde vildt ondt.

"Halløj!" skreg hun. "Hvad laver du!" Hun tog sig til næsen. Blodet piblede ned over hendes hage og blazeren med Børnehåb Kostskoles logo. Logoet forestillede en stær, af guld.

Hun kom på benene.

De andre mikrodroner hang stadig og sitrede i luften. Som en flok summende kæmpehvepse.

Bzzzzz ...

Bzzzzz-bzzzzz ...

Hun hev den sovende dreng op fra klapvognen. Han sukkede lidt og puttede sig

ind til hende.

Så piskede hun afsted med ham – løb alt, hvad hun kunne, hen imod landevejen.

Dronerne fulgte efter. Men de angreb ikke igen. Måske var det nok for dem at jage hende ud af Fortidsskoven. Væk fra deres territorium.

Hun nåede skovbrynet og stillede sig ud midt på landvejen. En gråblå bil med kurs imod hende dyttede.

Stadig med drengen i favnen holdt hun den frie hånd op som tegn til, at bilen skulle stoppe. Den havde faktisk heller ikke andre muligheder, hvis den skulle undgå at køre dem ned.

Katinka flåede sidedøren op. Hun sprang ind på passagersædet og smækkede efter sig.

”Kør,” sagde hun tænderklaprende.
”Dronerne er efter os.”

Føreren, en lyshåret kvinde i trediveerne, måbede. Hun så forvirret på drengen, der så småt var ved at vågne. Så ramte den før-

ste mikrodrone forruden.

Klonk.

Damen satte bilen i gear og gassede op.

De kørte – til lyden af mikrodronerne,
der kastede sig som hagl imod ruderne og
karosseriet.

Skod-søndag

Forestil dig et slot langt ude på landet imellem grønne marker og træer ...

Et slot ligesom dengang H.C. Andersen traskede rundt og fortalte sine eventyr ...

Et helt fantastisk slot, ja, nærmest en borg – megahøj og med tykke, rødbrune mure, skydeskår, to tårne og en voldgrav hele vejen rundt. Og med en dejlig skyggefuld park bagved, fuld af gamle, krogede træer ... i stedet for en almindelig dødkelig have.

Sådan et sted boede Sigge – på Valdemargård Slot. Altså, han havde selvfølgelig ikke hele herligheden for sig selv. Mange af slottets 23 værelser delte han med sine forældre. Slottet havde tilhørt von Sterling-slægten i mere end 300 år.

Men heldigvis havde Sigge sit eget fede tårnværelse på 83 kvadratmeter. Det var helt perfekt indrettet til en 13-årig – med himmelseng, minibar, isterningmaskine og en fladskærm, der hang i en stålwire ned fra loftet ... nærmere betegnet en 10 tommer 4K-skærm med Micro-LED. Og med et skærm-til-kant-forhold på hele 99,9 procent.

Den fladskærm havde han selvfølgelig ligget og gloet på det meste af formiddagen, mens han slubrede cola med knasende isterninger. Sådan gik næsten alle hans weekender. Ja, faktisk det meste af hans fritid, når ellers han fik lov til det og ikke blev forstyrret.

Lige nu var det søndag, klokken var halvtolv, og han flød stadig i himmelsengen. I sin silke-pyjamas og med edderdunsdynen over sig ... plus sin sædvanlige iskolde morgen-cola. Han så fodbold på storskærmen.

Sigges tanker blev brat afbrudt af en banken på døren.

Bank.

Bank, bank, bank.

Bank ... BANK!

I næste øjeblik stod hans far – grev Peter von Sterling – i døråbningen ... selvom Sigge ikke havde sagt 'Kom ind!' Pis. Han orkede ikke faren lige nu. Og heller ikke nogen som helst andre.

Peter von Sterling var tomatrød i hovedet – sikkert fordi han havde løbet en tur i parken efterfulgt af et iskoldt styrtebad. Faren var i nystrøgne bukser, hvid skjorte og marineblå butterfly. Han gik altid med butterfly – det virkede mere afslappet end slips, sagde han.

"Halløj. Så er weekenden snart forbi, Sigge," sagde han muntert, som om det var noget at fejre. "Pligterne kalder!"

Sigge sukkede. Med 'pligterne' hentydede hans far til Børnehåb Kostskole, hvor Sigge var startet for en uge siden. Faren havde selv gået på skolen, tilbage i stenalderen.

Børnehåb var dødssyg. Men heldigvis havde han fået to nye venner – Katinka og Lille-Joe. De tre havde oplevet nogle vilde ting sammen i sidste uge. Blandt andet 735 mikrodroner, der gik totalt amok. Ja, nogle af dronerne havde hakket Sigge i hovedet, så han måtte have forbindelse på.

Han havde selvfølgelig ikke fortalt faren og moren detaljerne. For eksempel at it-læreren pludselig havde mistet kontrollen med dronesværmen, så de fløj rundt og angreb tilfældige elever og lærere. Uden at nogen vidste, hvad der nu styrede dem.

Næ, han sagde bare, at Katinkas mor, Agnete, havde lavet et dronefyrværkeri til skolens 150-års-jubilæum. Med en håndfuld mikrodroner, der svævede og blinkede i forskellig farve oppe på himlen.

Og så var en af dem faldet ned og havde ramt Sigge – det var derfor, han havde gazebind om hovedet, da han kom hjem til Valdemargård.

"Det er godt at se, at du er frisk," sagde faren og stirrede på colaen. "Det var et værre rod med de droner, hva'. Sådan nogle havde vi søreme ikke i min tid på Børnehåb."

"Nå," svarede Sigge.

"Der legede vi med det, vi kunne finde i Fortidsskoven. Lavede flitsbuer af hasseltæ. Eller brugte en bøjet gren som revolver, når vi legede cowboyer og indianere."

"Okay."

Faren rømmede sig. Han trak vejret dybt. Han fortsatte:

"Din søster henter dig for resten om en times tid."

"Hvad? Kommer Søs?" Sigge rettede sig ivrigt op i sengen. Han gad godt bo i København, ligesom hende.

"Hun skal låne bilen. Aftalen er, at hun først kører dig til Børnehåb. Mor og jeg kan ikke nå det. Der kommer et jagt-selskab i eftermiddag. By-boerne er vældig glade for vores grågæs."

Sigge nikkede. Forældrene afholdt jævn-

ligt gåsejagt med efterfølgende middag og overnatning på Valdemargård. Og også andre former for jagt. Det var nemlig ikke ligefrem gratis at drive et slot, sagde hans far. Pengene skulle komme et sted fra.

"Heldigvis skyder alle med riffel denne gang," fortsatte faren alvorligt. "Haglgeværer er kun for folk, der ikke kan ramme."

Sigge nikkede igen. Den bemærkning havde han hørt tusind gange. Måske en million.

Med et snuptag flåede faren dynen af ham.

"Lad være. Det er pissekoldt!"

Faren lo larmende. "Hold da op. Man møder ikke uforberedt på en af landets fineste kostskoler. Hvad siger du, gamle dreng?"

Sigge sukkede.

"Kom nu, Sigge. Hvordan hilser drengene og pigerne fra Børnehåb?"

"Halløj," sagde Sigge lavt.

"Halløj!" udbrød faren endnu mere lar-

mende. "HAAA-LØJ!"

Så skred han, heldigvis.

Da faren var væk, stod Sigge op og nappede endnu en dåsecola fra køleskabet. Han trykkede på isterning-maskinen, så den spyttede en bunke ice cubes ned i hans glas. Hældte colaen i, isen knitrede.

Han satte sig i vindueskarmen og stirrede ud over parken med de høje, gamle træer. Tænk, hvis man pludselig fik øje på H.C. Andersen dernede ... liggende under et skyggefuldt træ, alt imens den verdensberømte digter prøvede at finde på et af sine fantastiske eventyr.

H.C. havde aldrig gået på kostskole.

Næ, han havde vist ikke gået specielt meget i skole. Eller lavet særligt mange lektier. Han havde nok mere brugt sit liv på at stirre ud ad vinduet og finde på sine fede eventyr.

Sigge sukkede.

Pludselig ringede mobilen. Han fór sam-

men. Tog den.

Det var Katinka. Hendes stemme var op-
hidset. Ja, hun spyttede nærmest ordene
ud. Sådan lød det.

"Dronerne er i Fortidsskoven," udbrød
hun. "De ... angreb mig!"

Gid man ku' rejse

Samtidig holdt 13-årige Lille-Joe øje med skærmen på sin bærbare T-REX ULTRA, 3075ZXC-computer. Hans sorte krølhår glinsede fedtet, og den næsten to meter høje krop hang ind over skrivebordet.

Den sidste times tid havde han brugt på at spille *War of Drones*, klikke på forskellige YouTube-videoer ... for til sidst at lande på *Den Skaldede*.

Den Skaldede var for sej!

Den Skaldede uploadede videoer fra sin rygsæk-rejse med Den Transsibiriske Jernbane. Undervejs interviewede han de sjove mennesker, han mødte. Og spiste klam mad. I dag var det *kholodets*, der var lavet af fiskegelé. Det smagte nu fint nok, påstod Den Skaldede.

Og han åd også en tørret fisk, der hed *Omul*. Med hoved og det hele!

Ja, Den Skaldede oplevede vildt meget.

Dét ville Joe også efter skolen. Han ville rejse ud i verden uden noget mål eller en plan.

Hans tanker blev afbrudt af en stemme inde fra stuen.

"Hallo. Patrick-skat," kaldte den. "Hvor er du, Joe-Patrick."

Han rejste sig. Stod et øjeblik og svajede. Han var den højeste i 7.X på den nye kostskole. Mindst et hoved højere end de andre.

Han knækkede fingre – trak omhyggeligt i dem én ad gangen. Så sjuskede han ind i stuen.

Moren lå på sofaen og så op på ham med sine slørede, lyseblå øjne. Hun havde garanteret ikke været i seng i nat. Hun lignede en, der var syg. Det var hun ikke – ikke på dén måde!

Lille-Joe stirrede på cigaretten i aske-

bægeret. En fin stribe hvid røg steg op i luften. Hun nægtede at gå udenfor for at ryge.

"Gør det noget, hvis jeg ikke følger dig i skole?" spurgte hun.

Han sagde ikke noget. Hvad svarer man. Som om han havde regnet med andet.

"Det blev lidt sent i går," forklarede hun.

Han nikkede og huskede lyden af musik, klirrende flasker ... og råb, da hun og Michael kom op at skændes. Før han skred med et brag fra hoveddøren.

"Det er okay, mor."

"Rækker du mig et ekstra tæppe, Patrick?"

Han fandt det i kurven oven på nogle gulnede reklame-aviser. Han lagde det forsigtigt omkring hende. Puttede hende.

Hun smilede.

"Du er så god ved mig," sagde hun.

Han gik ud i køkkenet.

Mens han tyggede på noget tørt brød med peanutbutter, tænkte han på det, som com-

puter-AI'en havde svaret i går aftes. På hans prompt.

'Alkoholisme betragtes som en sygdom. Det er en tilstand, der er kendetegnet ved en stærk trang til alkohol, manglende evne til at kontrollere drikkevaner og en fysisk afhængighed.'

Hans telefon summede. Det gav et sæt i ham, og han klikkede hurtigt på den. Med dyb stemme sagde han:

"Lille-Joe her!"

Men den anden havde allerede afbrudt forbindelsen. Og Joe genkendte ikke nummeret på displayet. Kunne det være Michael ... eller måske en af morens andre håbløse venner? De prøvede tit at ringe til ham, hvis ikke hun gad tage sin telefon.

Tilbage i værelset fandt han sin rullekuffert. Han smed computeren, lidt tøj, sin tandbørste og fire dåse-colaer ned i den.